U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **K. A.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu, o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2004, č. j. 47 Az 1150/2003 – 29,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze (dále krajský soud) usnesením ze dne 10. 12. 2004, č. j. 47 Az 1150/2003 – 29 zastavil žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 3. 12. 2003, č. j. OAM-1800/VL-07-P25-2002, kterým žalobci nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zák. č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zák. o azylu. Krajský soud vycházel ze svého zjištění, že žalobce dne 18. 5. 2004 svévolně opustil P. s. S. p. R. a jeho další pobyt není znám. Vzhledem k tomu žalobci ustanovil opatrovníka usnesením ze dne 2. 12. 2004, č. j. 47 Az 1150/2003 – 24. Usnesení o zastavení řízení doručil jednak žalovanému a jednak opatrovníku žalobce a vyznačil právní moc tohoto usnesení dnem 20. 12. 2004.

Dne 11. 1. 2005 se ke krajskému soudu dostavil žalobce a převzal usnesení Krajského soud v Praze ze dne 10. 12. 2004, č. j. 47 Az 1150/2003 – 29, dne 20. 1. 2005 podal žalobce u krajského soudu kasační stížnost proti usnesení krajského soudu ze dne 10. 12. 2004, sp. zn. 47 Az 1150/2003 – 29. V kasační stížnosti žalobce – nyní stěžovatel tvrdil, že napadené usnesení mu bylo doručeno 11. 1. 2005.

Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Napadené usnesení krajského soudu obsahovalo správné poučení o možnosti podání kasační stížnosti proti němu i její lhůtě a místu podání.

Na Nejvyšším správním soudu tedy je posoudit, zda kasační stížnost stěžovatele byla podána včas či nikoliv, když krajský soud napadené usnesení označil doložkou právní moci dne 20. 12. 2004 a stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že toto usnesení mu bylo doručeno až 11. 1. 2005.

Z obsahu předloženého spisu krajského soudu sp. zn. 47 Az 1150/2003 vyplývá, že stěžovatel podal žalobu u krajského soudu dne 30. 12. 2003 (na poštu dne 23. 12. 2003). Žalobou napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2003, č. j. OAM-1800/VL-07-P25-2002. V žalobě uvedl svou adresu PoS B. – J., B. p. B. Krajský soud doručil účastníkům své usnesení ze dne 18. 3. 2004, č. j. 47 Az 1150/2003 – 12, stěžovateli dne 22. 3. 2004 na adrese: P. s. S. p. R., kde tuto písemnost stěžovatel také osobně převzal. V následující době se však krajskému soudu již nepodařilo stěžovateli doručit a nepodařilo se mu zjistit jeho pobyt. Podle úředního záznamu na č. l. 20 předloženého spisu stěžovatel byl naposledy hlášen k pobytu na adresu: P. s. S. p. R. z něhož svévolně odešel 18. 5. 2004 a další pobyt není znám. Totéž vyplynulo ze zprávy Policie ČR, ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 29. 11. 2004 založené pod č. l. 23 předloženého spisu. Od 18. 5. 2004 do 29. 11. 2004 a poté až do 10. 12. 2004, kdy krajský soud rozhodoval o zastavení řízení napadeným usnesením, nebyl pobyt stěžovatele znám. Krajský soud proto správně postupoval podle ust. § 29 odst. 3 o. s. ř. za použití ust. § 64 s. ř. s. a stěžovateli ustanovil opatrovníka. Napadené usnesení o zastavení řízení podle ust. § 33 zák. o azylu, protože nebylo možno zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce – stěžovatele) a tato skutečnost bránila nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci, doručil ustanovenému opatrovníku stěžovatele, t. j. J. R., vyššímu soudnímu úředníkovi Krajského soudu v Praze. Opatrovníku stěžovatele bylo usnesení doručeno 17. 12. 2004 (č. l. 32 předloženého spisu).

K účinnému doručení usnesení krajského soudu ze dne 10. 12. 2004, č. j. 47Az 1150/2003 – 29 došlo stěžovateli dne 17. 12. 2004, t. j. doručením jeho opatrovníku. Skutečnost, že stěžovatel osobně převzal uvedené usnesení až dne 11. 1. 2005, kdy se dostavil ke krajskému soudu, nemá právní význam na doručení předmětného usnesení jeho opatrovníku. Podal-li stěžovatel kasační stížnost proti napadenému usnesení až 20. 1. 2005, učinil tak po lhůtě stanovené v § 106 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto postupoval podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s. a opožděně podanou kasační stížnost usnesením odmítl. Nad rámec přezkumné činnosti pak Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel sice podal kasační stížnost proti usnesení krajského soudu ze dne 10. 12. 2004, č. j. 47 Az 1150/2003 – 29, v kasační stížnosti však neuvádí žádné stižní body směřující proti tomu, že krajský soud řízení zastavil, jeho stižní body směřují proti rozhodnutí žalovaného. Důvody kasační stížnosti stěžovatele se tedy zcela míjejí s důvody, pro které krajský soud řízení o žalobě stěžovatele zastavil, takže kasační stížnost stěžovatele, i pokud by nebyla podána opožděně, by nemohla být úspěšná.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, protože kasační stížnost byla odmítnuta (§ 60 odst. 3 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu